
Bratrstvo kamene

NA STROPĚ SVÍTILA OSAMĚLÁ ŽÁROVKA. Strohá chodba, žádné obrazy na stěnách, žádný koberec. Tichá a pustá.

Na tom nebylo nic nezvyklého. Pravda, když se ozval hlas znovu, občas se setkal s ostatními mnichy, kteří vyšli ze svých cel a ubírali se do kaple. Ale stejně často odcházel dříve nebo později než ostatní a kráčel chodbou úplně sám. Stejně jako teď.

Stále rozhodnut chovat se, jako by se nic nestalo, došel na konec chodby. Zabočil vlevo, prošel pod další žárovkou a vstoupil do hlavní budovy. Padesát kroků vpravo před sebou viděl mezi stíny dveře do kaple.

Drewovy instinkty vysílaly varovné signály a jeho obavy zesílily. Místo aby pokračoval ke kapli, náhle změnil směr a zahrnul ostře vpravo. Sestoupil po schodech do klášterní jídelny. Jak očekával, v tuto večerní hodinu (s výjimkou nedělí) byla prázdná. S hlavou plnou myšlenek na chléb, který dostal k večeři, pohlédl ke světlu v místě, kde se nacházela kuchyně. Prošel kolem prázdných stolů, zhluboka se nadechl a vstoupil do kuchyně. Uviděl masivní sporák, lednici připomínající bankovní trezor, obrovské příborníky a široké police. A na podlaze dva mrtvé.

I když to byli laičtí bratři a nikoliv poustevníci, nosili stejné bílé róby, škapulíře a kápě jako praví kartuziáni. Bílý oděv byl v obou případech na hrudi potřísněn krví, stejně jako kapuce na spánku.

Drew sám sebe překvapil. Možná proto, že podvědomě něco podobného očekával, nebo proto, že jeho instinkty zdaleka nebyly tak potlačeny, jak doufal, jeho srdce zůstalo zcela klidné.

Zato žaludek měl jako na vodě.

Vrazi museli použít tlumiče, protože jinak by hluk výstřelů všechny v klášteře vyplašil, pomyslel si. Útočníci byli jistě alespoň dva. Oba řádoví

bratři klesli k zemi zhruba ve stejné pozici, která svědčila o tom, že je smrt překvapila. Žádné známky paniky. Ani jeden se nepokusil utéct, což znamenalo, že do hrudi byli střeleni oba současně. Drew pokýval hlavou. Ano, přinejmenším dva vrahové.

A zkušení. Střelná rána do prsou nemusí znamenat okamžitou smrt. Pravidla vyžadují další výstřel. Pro jistotu, a také aby oběti co nejméně trpěly. Povinná rána z milosti, střela do spánku. Skuteční profesionálové.

Drew potlačil napětí, které v něm vzrůstalo. Otočil se a vyšel z kuchyně. Stál před jídelnou a zničeně pokyvoval hlavou. Věděl, co musí udělat. Věděl to již od okamžiku, kdy vyšel ze své cely. Ale odkládal nevyhnutelné, jak nejdéle to jen šlo. Do té doby, až neměl žádnou jinou možnost. Bude to naprosté porušení všech pravidel kartuziánského řádu. Stejně závažné, jako kdyby opustil celu mimo chvíle povinných společných rituálů.

To pomyšlení ho velmi odpuzovalo, ale nebylo zbytí. Musel jednat.

Vyšel po schodech a vracel se stejnou cestou, kterou přišel. Dorazil na konec chodby v hlavní budově, zabočil vpravo a vstoupil do obytného křídla. Zastavil se u prvních dveří a zahleděl se na kliku.

Otevřel dveře.

Žárovka na stropě zářila. Mnich, který zde přebýval, musel rozsvítit ve chvíli, kdy nastal soumrak. Muž ležel zhroucený na zemi. Židle před jeho pracovním stolem byla převržena. V ruce svíral kus chleba. Zpod jeho oděvu se rozlévala loužička moči.

Drew zatal zuby a zavřel dveře. Tentokrát bylo v dílně zhasnuto, ale světlo z haly Drewovi stačilo, aby rozeznal mnicha zhrouceného přes stůl, jednu paži položenou na misce s chlebem.

Pokračoval. Otevřel dveře, přešel k dalším a zase k dalším. V některých případech se vevnitř svítilo, jindy ne. Tělo leželo jednou na stole, podruhé na podlaze. Někdy umírající mnich shodil šálek s vodou a rozlil ho, takže se nedalo rozlišit, co je voda a co moč. Všichni – devatenáct mnichů, kteří v tomto místě hledali odloučení od světa – zemřeli po požití otráveného chleba nebo vody, pomyslel si Drew. Logické bude předpokládat, že i voda byla otrávená. Profesionálové odvedli svou práci opravdu dokonale.

Vnucovalo se příliš mnoho otázek, ale nejdůležitější z nich byla proč.

Teprve teď pochopil, proč přes houstnoucí soumrak u sebe v dílně nerozsvítil. Nejprve si myslel, že žal nad smrtí Stuarta Malého mu vzal sílu přejít dílnu a stisknout vypínač. Teď však věděl, že ho varovalo podvědomí. Ať

už jídlo otrávil kdokoliv, jistě se teď skrývá někde venku, nejspíš na dvoře, a pozoruje, jestli se v klášteře neobjeví nějaké známky života. Světlo, které by se rozžalo v době, kdy měli být všichni mrtví, by vrahy jistě rychle přivedlo do jeho cely.

Další otázky. Proč použili jed? Proč mnichy nezastřelili, jako to udělali s těmi, které našli v kuchyni? Proč dali přednost dlouhému čekání, než budou moci vstoupit a ověřit si, jestli jsou skutečně všichni mrtví?

A proč zabili všechny? Kde se teď vražedné komando skrývá?

S každými dveřmi, které otevřel, s každou mrtvolou, kterou objevil, se postupně vracel ke svému bývalému životu. Před šesti lety, když utíkal před Skalpelem, by přirozeně předpokládal, že cílem útoku byl on sám. Ale dával si opravdu pozor. Skalpel neměl tušení, že vstoupil do kláštera. Skalpel byl přesvědčen, že je mrtvý.

Takže kdo jiný ho mohl chtít zlikvidovat? Možná cílem vůbec nebyl on, třeba jim šlo o některého jiného mnicha. Ale proč? Ne, to není pravděpodobné. A proč byli zabiti úplně všichni? Takový postup nedával žádný smysl.

Ale za okamžik všechno pochopil a v zátylku se mu rozlila mrazivá hrůza. Vražedný tým nemohl vědět, kdo kterou celu obývá. Všichni mniši žili v anonymitě, dveře nebyly označeny. Nikdo nemohl žádným způsobem určit, kdo se do kterého příbytku uchýlil. Vražedné komando nemohlo dost dobře prověřit každou místnost – tak složitá operace by byla příliš riskantní a ponechala by příliš velký prostor pro chyby a omyly. Jedna věc je zlikvidovat pracovníky kuchyně v suterénu, kde bylo málo pravděpodobné, že hluk někdo zaslechne. Takové riziko bylo přijatelné. Ale na hlavním podlaží, kde mniši žijí jeden vedle druhého, to už je něco úplně jiného. Kdyby vstoupili do každé cely, pak si vrahové ani při použití tlumičů, dokonale pohlcujících zvuk výstřelů, nemohli být jisti, jestli některý z mnichů v úleku nevykřikne a nevyplaší ostatní řádové bratry. A pokud se nemýlím, řekl si Drew v duchu, zejména jednoho určitého mnicha. Muže, o kterého vrahům šlo především.

Mě.

Drew v mučivé nejistotě svažil čelo. To kvůli mým hříchům? Proto museli všichni zemřít? Bože dobrotivý, copak musel mít můj příchod sem tak strašné následky?

Teď už mu byla logika použití jedu zcela jasná. Byl to způsob, jak zlikvidovat osazenstvo celého kláštera (s výjimkou již zastřelených kuchařů)

najednou. A co bylo stejně důležité, vrahové nepřišli s obětmi do přímého kontaktu. Smrt na dálkové ovládní.

Členové týmu měli tedy respekt před schopnostmi muže, kterého přišli zavraždit. Nemohli totiž vědět, zda mu šest let pobytu v ústraní opravdu stačilo otupit všechny instinkty, takže dali přednost nepřímému útoku. Doda- tečné preventivní opatření, znamenající naprostou jistotu.

Ale kvůli tomu museli zemřít i všichni ostatní.

Z Drewova hrdla se vydral strašný dáivý zvuk.

Náhle si uvědomil, že ať už se vrahové skrývají kdekoliv, jistě se brzy vynoří. Jakmile nabudou přesvědčení, že uplynulo již dost času a že už jim žádné nebezpečí nehrozí, určitě klášter prohledají. Zkontrolují každou celu. Budou se chtít přesvědčit, že akce byla úspěšná, a zejména že ten, *o kterého jim šlo, je opravdu mrtev.*

Drew se rozhlédl na obě strany chodby a náhle strnul.

Rozezněly se zvony svolávající k večerní modlitbě.

HLAS ZVONU SE ROZLÉHAL KLÁŠTEREM a ve smrtelném tichu zněl zcela nepři- rozeně. Truchlivě. Jako umíráček.

Drewovi se samovolně napnuly šlachy. Pod tíhou hluboce vštípeného zvyku málem zamířil obvyklým směrem a pochopil, jak se asi cítí múra přitahovaná k plameni. V posledních šesti letech ho tento zvон každý den volal ke společným bohoslužbám. Stal se natolik součástí jeho každoden- ního rozvrhu, že i teď, v okamžiku, kdy si byl vědom hrozícího nebez- pečí, byl stále puzen uposlechnout jeho volání. A stejně tak by zvон při- lákal každého mnicha, který by díky mimořádné disciplinovanosti přežil, protože si dokázal odepřít i ten minimální přiděl chleba a vody. Kdyby některý z řádových bratří náhodou nebyl mrtev, jistě by se vydal do kaple na večerní bohoslužbu.

Dveře jeho cely by se otevřely.

A byl by zastřelen pistolí s nasazeným tlumičem, která by vykonala to, co se otrávenému jídlu nepodařilo. Žádní svědkové, žádné rušivé vlivy. Akce dovedená k naprosté dokonalosti.

Drew se zachvěl vztekem.

Jedno je jasné. Jakmile bude zvon znít dostatečně dlouho, aby vražedný tým s jistotou věděl, že žádný postící se mnich nemohl uposlechnout jeho volání, začne pečlivá prohlídka. Drew se musí skrýt.

Ale kam? Nemůže riskovat a z kláštera odejít. Musí předpokládat, že všude dokola jsou hlídky. Dobře tedy, zůstane vevnitř.

Ale znovu stejná otázka. Kde? Pokud vrahové jeho tělo nenajdou, jistě klášter prohledají a neunikne jim sebemenší skulinka. A i kdyby on sám cílem nebyl, záměrem útočníků zřejmě bylo zlikvidovat úplně všechny. Drew tedy musí předpokládat, že nebudou spokojeni, dokud neprověří každou mrtvolu. Pravda, má drobnou výhodu. Zná situaci v klášteře lépe než oni. Ovšem útočníci budou určitě postupovat metodicky a velmi pečlivě. Okolnosti jsou proti němu.

Pokud ovšem... Zoufalství mu zbystřilo mozek. Kdyby se mu povedlo je přesvědčit, že...

Každý úder zvonu mu připadal silnější, hlasitější. Spěchal zpátky do cely. Když předtím odcházel na večerní bohoslužbu, ze zvyku za sebou dveře dílny zavřel. Uvědomil si, že to byla chyba, a tak teď při návratu nechal otevřeno. Mrtvá myš ležící vedle kousku chleba na podlaze jistě vrahům prozradí, že jejich oběť zjistila, že jídlo bylo otráveno. Nenajdou mrtvolu a dveře budou otevřené – a budou to pouze tyto dveře – takže si pomyslí, že jim někdo unikl. Zaměří svou pozornost do jiných částí kláštera a nejspíš i mimo něj. Vyhlásí pohotovost pro hlídky venku, aby dávaly pozor, jestli se někdo nepokusí utéci do lesa. Budou vyplašení a netrpěliví.

Alespoň doufal. Neslyšně vyběhl po ztemnělém schodišti a vstoupil do oratoře. Poprvé za šest let se zde nezastavil, aby se pomodlil. Proběhl tmou studovny do ložnice a vstoupil do malé temné umývárny.

Ve stropu nad umyvadlem se rýsovala malá padací dvířka, která vedla do úzkého prostoru pod střechou. Drew si vyzul boty, aby nezanechal na porcelánu žádné stopy. Držel je v ruce, vyskočil na umyvadlo a uslyšel, jak zaprotestovalo pod jeho vahou. Sáhl nad hlavu a vytáhl se úzkým otvorem nahoru. Vzduch pod střechou byl zatuchlý a studený, ale přesto byl Drew zbrocen potem. Vrátil poklop na místo a přes izolaci ze skelné vaty se odplazil do nejbližšího kouta. Zalehl za stropní trám v místě, kde na něj navazoval nosník, aby byl co nejlépe maskován. Snažil se uklidnit splašený tok svých myšlenek, ale marně.

Vdechoval dráždivý prach a smutně přemýšlel. O řádových bratrech, s nimiž tak dlouho sdílel společný úděl.

A o svém příteli Stuartovi.

ZVON SE ODMLČEL a rozhostilo se strašidelné ticho. Drew strnul a nastražil uši. Věděl, že v této chvíli jeho pronásledovatelé právě vycházejí z kaple. Mrholení, které se předtím perlilo na okenních tabulkách, přešlo ve vytrvalý déšť, který bubnoval do šikmé střechy nad jeho hlavou. Chvěl se zimou a vlhkostí a zavrtal se ještě hlouběji do silné vrstvy skelné vaty, až se mu do žeber zaryly nezaoblené hrany menších trámků, které tvořily nosnou kostru stropu. Čekal.

A čekal.

Několikrát se mu zdálo, že zaslechl vzdálené tlumené zvuky. Přirozeně ne hlasy – vrahové se jistě řídí zaběhanými pravidly a vzájemně komunikují jen gesty a posunky. Ale některým zvukům se zabránit nedá. Otevírání dveří, kroky na neohoblovaných prknech podlahy. Drew ležel s uchem přitisknutým ke stropu a měl dojem, že několik neznatelných zaskřipění, které pod sebou slyšel, způsobily blížící se kroky, jako by se někdo dole kradl modlitebnou, studovnou a ložnici. Mohlo se sice jednat jen o výplod představitivosti, ale přesto soustředil pozornost na poklop na druhé straně temného podkroví a v obavách očekával, jestli nezaslechne drhnutí, které by znamenalo, že ho někdo zvedá. Olízl si vyschlé rty.

Čekal dál.

Noc pomalu mýjela. Navzdory napětí, které pociťoval, Drewa dusivý vzduch uspával. Zamžikal ztěžklými víčky do tmy a šklubnutím těla se probudil. Snažil se neupadnout znovu do dřimoty. Když se vzbudil podruhé, okamžik nevěděl, kde je, ale rychle se vzpamatoval, když škvírami ve střešním větracím průduchu, který v létě odváděl přebytečné teplo, spatřil jasnější přísvit. Venku se rozednívalo. Bubnování deště na střechu ustalo a s výjimkou vlastního sípavého dechu Drew neslyšel vůbec nic.

Přesto stále čekal. V minulém životě ho jednou po celých pět dlouhých dní pronásledovali džunglí. Nejedl vůbec nic než nejedovaté listy rostlin. Dodaly tehdy jeho mozku nezbytný draslík a lithium, které potřeboval, aby dokázal zůstat ve střehu. Nevěřil vodě zamořené bakteriemi, a tak mu je-

diným zdrojem vláhy zůstal déšť. Ve srovnání s džunglí představovalo toto podkroví jen drobnější problém. Na sedavý způsob života i na častý půst byl koneckonců zvyklý. Kdyby nebyl říjen, ale srpen, výheň tady nahoře by byla nesnesitelná (navzdory větracím průduchům). Ale za daných okolností, kdy je sice chladno, ale nemrzne, se zde může klidně zdržet alespoň tři dny. Tak dlouho bezpečně přežije i bez vody. Možná by vydržel ještě déle, ale pak už by hrozilo riziko trvalých následků.

Celé dopoledne tedy zůstal na místě a přemýšlel. Pod sebou cítil smrt. Mrtvoly dole již prošly stadiem posmrtné ztuhlosti a nastával rozklad. Uvolňující se páchnoucí plyny těla brzy nafouknou a totéž se stane i malému Stuartovi.

Drewa rozbolela hlava. Vzpomínal na rok 1979, kdy byl tak zoufalý, že se chtěl zabít. Klášter mu poskytl jedinou možnost, jak sám sebe potrestat a současně se pokusit dosáhnout spásy vlastní duše.

Proč tedy se teď tak usilovně snaží, aby se vyhnul svým pronásledovatelům? Proč cítí nutnost uniknout osudu, který si málem sám připravil? Když jej vražové zlikvidují, nebude to alespoň sebevražda. Nevystaví sám sebe věčnému prokletí.

Ale jedna věc je stát se mučedníkem, a úplně jiná mučednickou smrt přivolávat. Domýšlivost je stejně těžký hřích jako zoufalství. Nemůže si dovolit spoléhat na to, že ho Bůh spasí jen proto, že byl za své hříchy zabít. O svou spásu musí bojovat, bojovat ze všech sil a využít každý trik, který ho napadne, aby se vyhnul svým katům.

Chci být potrestán, to ano. Za svůj předchozí život. Za mnichy, kteří kvůli mně zemřeli.

Ale...

Ano?

Mám také ještě nějaké povinnosti.

Ach, a jaké?

Potrestat ty, kteří je zabili.

Ale vždyť jsi ty mnichy ani neznal. Byli to poustevníci jako ty sám. Osobně pro tebe vůbec nic neznamenali.

To nevdá. Jako lidské bytosti byli hanebně podvedeni. Zasloužili si šanci dožít svůj svatý život v klidu.

Možná jsou teď už v nebi.

Ale to není vůbec jisté. To je jen domněnka.

Takže dáváš přednost pomstě? Takto se chová pravý kartuzián? Místo nastavení druhé tváře oko za oko?

Na tohle si Drew odpovědět nedokázal. Pozapomenuté znepokojující emoce, šest let spící, v něm znovu sílily. Okolní svět na něj zaútočil a rozvrátil jeho předsevzetí.